

Rom 7, 18

18: For jeg vet at i meg, det vil si, i mitt kjød, bor det ikke noe godt. For viljen har jeg, men å gjennomføre det gode, finner jeg ikke kraft til i meg selv.

For jeg vet. Det Paulus her sier at han vet, det visste han ikke bare fordi han var en Herrens apostel, i kraft av all den kjennskap han ved Ånden hadde til Ordet. Også som en kristen visste han det, gjennom det han selv hadde erfart. Hvert eneste menneske som virkelig kjenner seg selv, vet også det samme som Paulus her sier han vet. Og det han visste, det var at i ham bodde det ikke noe godt. Men i forrige vers har jo Paulus latt oss forstå at det bodde også noe godt i ham. Selv om synden ennå var i kjødet hans, så hadde han også et bedre, et hellig "jeg" som ikke gjorde det onde. Er der selvmotsetninger her? Nei, for at ikke noen skal misoppfatte Paulus' ord, som om han med disse ordene "i meg", skulle tale om samme "jeg" som i det forrige verset, så skynder han seg med en forklaring. Til ordene "i meg" føyer han straks til: det vil si, i mitt kjød. Han vil si at: Når jeg sier at i meg bor intet godt, så mener jeg "i mitt kjød". Da taler jeg ikke om min ånd, mitt nye menneske.

Nettopp ved at han tilføyer: "det vil si; i mitt kjød", så sier han jo indirekte at i hans egentlige "jeg" bodde noe godt. Og når han hele veien her bruker den hellige, "åndelige" loven (v. 14) som rettesnor for godt og vondt, da må dette gode som han har som motsetning til kjødet, være av en sann, hellig og åndelig natur. Ja, når det her står som motsetning til kjødet, så må dette gode nødvendigvis være ånden; det nye mennesket som Gud har skapt. Vi ser altså at bare i denne korte påminnelsen: "det vil si; i mitt kjød", har vi tilstrekkelig bevist at her taler Paulus ikke i et ugjenfødt menneskes navn. Men om seg selv, i sitt daværende gjenfødte og hellige liv. For hva finnes der mer i et ugjenfødt menneske, enn bare kjød? Herren selv sier: "Det som er født av kjødet, er kjød". Tidligere har vi også sett at det Skriften mener med kjød, det er alt som finnes i mennesket fra mors liv av, med legem og sjel, med alle sanser, fornuft og hjerte. Tidlig kalte Gud hele mennesket for "kjød": "De er kjød" (1Mos 6: 3). Og like etter, i v. 5, ser vi hva "kjødet" er. Gud sier at menneskets tanker og hensikter var onde hele dagen lang. Det samme sier også Paulus om de ugjenfødte: "Selv deres sinn og samvittighet er besmittet" (Tit 1: 15). Men i vår tekst taler en mann som har noe virkelig godt og hellig i seg. For når han vil tale om sin gamle natur, hvor det ikke bodde noe godt, passer han nøye på å tilføye: "det vil si; i mitt kjød".

Men når han taler om det som bor i hans kjød, så sier han altså at der bor det ikke noe godt. Hva er det da som bor der? Det er synden (v. 17). Det er en uavlatelig trang til alt ondt, og kamp mot alt godt. Ja, det står så kraftig mot alt godt, at Paulus sier at han kan ikke få gjennomført det gode slik som han vil. For han tilføyer:

For viljen har jeg, men å gjennomføre det gode, finner jeg ikke kraft til i meg selv. Ordrett oversatt: "Å ville ligger meg nær ("ligger meg for hånden", "er hos meg"), men å gjennomføre det gode, det oppnår jeg ikke". Legg merke til hva det står her: "viljen har jeg". Dette var det gode som fantes i ham, som Ånden hadde virket i ham. Dette var det som "lå for hånden". Men fullførelsen fant han ikke kraft til i seg selv. For det var dette kjødet maktet å hindre. Men meningen er absolutt ikke at han ikke gjorde noe som helst godt. Som om han liksom bare hadde en avmektig vilje. Nei, vi ser også hva som ligger i selve ordet "gjøre". Det betyr nemlig "fullføre"/"oppfylle". Det han dermed bare vil si, er at han kunne ikke gjennomføre/oppfylle det gode slik som han ville! Gjennomføringen, det å oppfylle det gode, i ånd og i gjerning, stemte ikke overens med hans vilje. Å gjøre Guds vilje, og å oppfylle den er to forskjellige ting.

Å gjøre Guds vilje, det er å gjøre det gode - selv om en kjenner på begjæret til det onde. Men å oppfylle Guds vilje, da har en ikke noe ondt begjær i det hele tatt, men er fullkommen ren. Og når Paulus sier at det "finner jeg ikke kraft til i meg selv", antyder han at når han lette etter det gode hos seg, da "fant" han bare at han hadde en hellig vilje. Men kraften til å gjennomføre det gode, den fant han ikke hos seg selv. Dette forholdet kjenner alle Guds barn på; hvordan vi søker og søker etter det gode, hos oss. Men finner aldri noe som svarer til vår vilje, denne nye, hellige trangen etter å gjøre det som behager Gud. Denne hellige trangen oppleves derfor ofte bare som et smertefullt savn av kraft til å oppfylle Guds vilje. Et Åndens sukk som ikke kan uttrykkes med ord, over fall og skrøpeligheit (kap. 8: 26). Alt dette vitner nettopp om at vi "hungrer og tørster etter rettferdighet" (Mat 5: 6). Ofte er det kanskje bare så vidt vi kjenner denne hungeren og tørsten. Men når vi så får nåde til å gjøre godt, da opplever vi gleden. Og det viser at det lå en slik hunger i hjertet. Men jo mer vi så opplever denne hungeren, mao.; jo mer viljen til det gode vokser i oss, i takt med det lys vi får over hva loven krever, desto mer kjenner vi på hvordan vi mangler kraften til å oppfylle/fullføre det gode. Da ser vi fort at selv i våre beste gjerninger blander noe av fordervet seg inn. Eller at det blander seg inn noe halvhjertet eller falskt i utførelsen av gjerningen.

Det viser seg altså at det alltid er langt mellom det vi vil, og det vi makter å gjøre. Det er alle Guds barns sukk og prøvelser så lenge de er her på jorden. Men det er altså langt fra at denne mangel på samhörighet mellom vilje og fullførelse strider mot den sanne nåden. Vi må tvert imot si: Vé det menneske som gjør alt det gode som det vil. Som altså ikke har vilje til mer godt enn det han makter å oppfylle! Jo mer en kristen vokser i nåden, desto mer blir sinnet hans rensset og viljen hans helliggjort. Og i samme grad vil han kjenne på kjødets urenhet og alt det han mangler i det gode. Ikke bare kjenner han stadig på synd og på fall i alt det han vil, og det han gjør. Han finner heller ikke noe som helst i seg, som er slik han ville det skulle være. Det er denne erfaringen Paulus sikter til, når han sier: "Viljen har jeg, men å gjennomføre det gode, finner jeg ikke kraft til i meg selv".

Her ville kanskje noen bemerke: Så gjelder det altså også for de gjenfødte, at de har bare en avmektig, kraftløs vilje, på linje med "de gode forsettene" som det naturlige menneske og lovtrellene så nytteløst opparbeider seg? Nei, på ingen måte! Dette er bare en misforståelse ugjenfødte mennesker kan ha, når de bare ser "det ytre skallet" hos Guds barn. Legg merke til det vi nettopp nå

taler om hvordan Gud arbeider med de hellige. De kjenner på stor svikt og avmakt når det gjelder å fullføre gjerningene etter sin nye, helliggjorte vilje. Men denne nye viljen er et så mektig Guds verk at de blir totalt forvandlet, og nye mennesker for resten av sitt liv. Den samme Paulus som klager over at han ikke makter å gjøre det gode som han vil, han er likevel gjennom hele sitt liv en stor Herrens apostel, og kan samtidig si: "Hans nåde mot meg har ikke vært forgjeves. Men jeg har arbeidet enda mer enn dem alle, dog ikke jeg, men Guds nåde som er med meg". Og legg også merke til her hvordan han hadde fått sin gode, hellige vilje - av "Guds nåde som er med meg". Så sier han også i Fil 2: 13: "det er Gud som virker i dere både å ville og å virke for hans gode vilje".

Men hvis viljen er et Guds verk, da er den så visst ikke død og avmektig. Og det vitner hele apostelens liv og virksomhet om. Men i all sin kraft og virksomhet kunne han aldri "gjennomføre/oppfylle" det gode han ville. Det var slik han opplevde det etter at han hadde fått den nye viljen som så gjerne fullkomment ville oppfylle hele lovens åndelige krav. Men når han bare taler om de ytre tingene, som "å være mett og å være sulten, både å ha overflod og å lide nød", da kan han uttrykke seg slik: "Jeg makter alt i Kristus, han som styrker meg" (Fil 4: 12-13). Men han maktet derimot ikke å frigjøre seg fra fristelsen til å bli hovmodig, eller fra den tornen i kjødet som nettopp var gitt ham mot hovmodet. Han ba tre ganger om å bli løst, men måtte slå seg til ro med dette svaret: "Min nåde er nok for deg, for min kraft blir fullendt i skrøpeligheit" (2Kor 12: 9).

Da lærte han hemmeligheten i Guds barns styrke: "Når jeg er skrøpelig, da er jeg sterk" (v. 10). Men selv når han gjennom erkjennelsen av egen skrøpeligheit fikk Guds kraft i overflod, kunne han aldri gjøre så mye godt som den hellige, åndelige loven krevde. Når Paulus var kommet svært langt i kraft og hellig vandel, da måtte han kaste seg for Den Allmektiges føtter og rope: Herre, trekk ikke din tjener for dommen. Jeg blir fordømt, hvis jeg skal dømmes etter loven. Vi må aldri glemme at her har Paulus hele tiden blikket festet på den hellige, åndelige loven (v. 14). Det er i det lyset han ser det han taler om her, at hans natur er "kjødelig", "solgt under synden", så han ikke makter å gjøre det gode som han vil.

Når vi nå har forsøkt å fatte selve meningen med dette verset, vil vi også se hvilke lærdommer vi kan ta til oss fra dette. Først lærer vi at "i mitt kjød bor det ikke noe godt". Og at det er stor villfarelse når noen tror at det naturlige mennesket også kan gjøre noe som er godt og velbehagelig for Gud. Fra vår første fødsel bærer vi med oss arven fra Adam. Selv de fineste naturlige egenskapene; som redelighet, omsorg for medmennesker, pliktoppfyllelse osv., er bare sminket synd. Men det vil vi aldri fatte, hvis vi ikke får nye øyer som ser den åndelige lovens helligheit. Dette at den krever ikke bare gjerningen, men hjertet. Den krever at alt skal gjøres for Gud, av kjærlighet til ham, og for å tjene ham. Da vil vi innse at selv på disse fineste egenskapene er det en stor, svart flekk; ugudelighetens flekk. Bare fordi de har sitt utspring i vår natur, og ikke gjøres for Herrens skyld, av kjærlighet til ham, og på grunn av det han har gjort for oss.

Alt et menneske gjør for å tjene Gud, - når det ikke har blikket festet på ham -, er bare av den grunn ugudelighet. For Gud vil at alt det hans skapte vesener gjør, skal være rettet mot ham, skal være noe de gjør for ham. Han sier jo: "Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din makt". Og dette er det største og første budet. Da bør vi forstå at alt godt som gjøres, - hvis det ikke gjøres for Gud -, er noe ugudelig. Det samme gjelder når dette er forholdet mellom mann og hustru: Hans høyeste ønske er å få hennes hjerte og kjærlighet. Hun derimot hater ham, men viser ham likevel all mulig ytre kjærlighet, og steller rundt ham på alle måter for å dekke over sitt hat til ham. Tenk hvordan det går når han oppdager skuespillet! Hva betyr da alle hennes gjerninger for ham? Det blir bare et forferdelig skuespill. Slik er all den godhet og dyd som ikke springer ut fra kjærlighet til Gud. Derfor sier Kristus at på den siste dagen skal han omtale dem som "dere som driver med lovløshet", disse som hadde gjort gjerninger som i det ytre var riktige og gode, og til og med kunne være nyttige for menneskene. Men han skal dømme dem nettopp fordi disse gjerningene ikke var gjort mot ham (Mat 7: 22-23, konf. kap. 10: 41-42, 25: 42-43).

Av dette ser vi at alt som bare virkes av vår natur, og ikke av kjærlighet til Gud, er forkastelig i hans øyne. Selv om det i seg selv er godt, og noe Gud har befalt. F. eks. foreldres kjærlighet til sine barn, barnas lydighet, trofasthet i ekteskapet, kjærlighet til fedrelandet, vennskap, omsorg, plikttoppfyllelse i sitt arbeid, sparsomhet, nøyaktighet osv. Alt disse egenskapene kan menneskene ha av naturen, uten at de har noen kjærlighet til Gud. Og da er alt sammen ugudelighet, for "kjødets sinnelag er fiendskap mot Gud" (kap. 8: 7). Tenk da for en ulykkelig tilstand et menneske er i, når det ikke er født på ny! Når det, så lenge det lever, ikke er i stand til å gjøre en eneste gjerning som behager Gud!

Men vi skal ta med oss ennå et forhold som går dypere når det gjelder Guds barn, og er spesielt aktuelt for de som ikke har vært kristne så lenge. Når Paulus sier at "i meg, det vil si; i mitt kjød, bor det ikke noe godt", så ser vi at den nye fødselen forandrer ikke kjødet, eller selve naturen. Kjødet er der med sin gamle ondskap, selv hos de hellige. Men en innbiller seg ofte at gjenfødte og helliggjorte mennesker ikke har det samme vonde kjødet som de ufrelste. Alt det vi finner i versene 14-25 viser oss noe annet. Men dette er spesielt tydelig i dette verset. Her skiller apostelen så klart mellom kjødet og den helliggjorte viljen, når han sier: "I meg, det vil si; i mitt kjød, bor det ikke noe godt". Der ser vi at selv hos Paulus, som hos de andre største og hellige i Skriften, finnes ennå den samme urene og forgiftede naturen som hos de ufrelste. Alt det de ennå bærer i seg av den adamittiske naturen, har ennå samme sæden, som er innstilt bare på det som er vondt, og som kjemper mot Ånden.

Da må vi heller ikke forskrekkes alt for mye når vi oppdager de mest forferdelige ting i oss. Djevelen setter jo også alt mulig inn, og vekker giftige fristelser i oss. Vi må lære å ikke fortvile når vi opplever dette i oss. Og heller ikke fordømme brødre, som vi merker dette vonde hos. Bare en hellig ånd hele tiden kjemper i oss mot dette, på tross av all synd og fristelser. At den setter seg imot og fordømmer synden, og holder oss stadig mer korsfestet og knust ved Frelserens føtter. Vi må huske at så lenge vi er på denne jord, vil kjødet alltid stride mot Ånden, og det så sterkt at vi ikke makter å gjøre det vi vil.

I de to følgende versene forklarer han samme forhold nærmere, og gjentar da nesten ordrett det han tidligere sa i v. 15 og 17.